

Hồi 89 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Huỳnh Sư tinh tập Đình Ba hội Tôn Ngộ Không đánh Báo Đầu sơn

Nói về mấy tên thợ rèn trong trại, bởi luôn mấy ngày đêm mỗi một. rồi đêm ấy ngủ vùi, rạng thức dậy thấy trong trại không có ba món binh khí, chú thợ nào cũng chết điếng kinh hồn lui cui đi kiếm.

Xảy thấy ba vị Vương tử đến xem.

Các thợ đồng quỳ lạy mà bẩm rằng:

- Tiểu chúa ôi! Ba món binh khí của Thần sư đều mất!

Ba vị Vương tử nghe nói kinh hải bàn rằng:

- Có khi sư phụ đem thâu lại rồi .

Vội vàng đến Bộc Sa đình, ở ngoài hỏi rằng:

- Sư phụ còn ngủ hay sao?

Sa Tăng nói:

- Đã dậy rồi .

Nói rồi liền mở cửa phòng.

Khi ấy ba vị Vương tử bước vào xem qua không thấy món binh khí nào hết, hoảng hồn thưa rằng:

- Thưa thầy đã thâu binh khí rồi sao?

Tôn Hành Giả nghe nói chờ dậy nói rằng:

- Ba món binh khí đêm nay đâu mất rồi!

Bát Giới lồm cồm chờ dậy hỏi rằng:

- Đình ba của ta còn hay mất?

Ba vị Vương tử thưa rằng:

- Hồi nầy chúng tôi mới ra trại, thấy mấy người thợ đương kiếm tìm khôngặng, tôi ngỡ là thầy thâu lại, nên đến hỏi thăm. Bởi bữa bữa của thầy biến hóa không chừng, nên hồ nghi thầy thử đệ tử .

Tôn Hành Giả nói:

- Thiệt là ta không thâu lại, hãy đi kiếm cho mau .

Thầy trò đồng đi xuống trại coi không thấy món nào!

Bát Giới nói:

- Chắc là lũ thợ rèn ăn cắp, hãy đưa đây cho mau! Nếu trễ thì ta đập chết .

Lũ thợ rèn hoảng hồn lạy mà nói rằng:

- Gia gia ôi! Chúng tôi làm luôn mấy ngày đêm mệt mỏi, nên hồi hôm ngủ mê, đèn sáng dậy thì không ngó thấy, chúng tôi là một lũ người phàm, làm sao dờ cho nổi mà giấu, xin xin gia gia dung mạng kéo oan!

Tôn Hành Giả nổi giận nói rằng:

- Thiệt lỗi là mình đáng lẽ cho nó lấy kiêu, rồi thì cắt cho xong, bỏ trong trang trại làm

chi cho mất! Bối bửu bối chiếu hào quang, chắc có kẻ quấy dòm hành đêm nay mới ăn trộm!

Bát Giới không tin nói rằng:

- Cái chỗ này thái bình lắm, chẳng phải chỗ đồng trống rừng hoang, lẽ nào có ăn trộm mà nghi ngại? Chắc lũ thợ bụng xấu, thấy ba món binh khí chiếu hào quang, nó tham vật báu, nên nửa đêm chôn chỗ khác rồi. Kéo cổ nó ra mà đập!

Các thợ và lạy và thề thốt.

Đương lúc rầy rạt, kẻ Ngọc Hoa Vương ra hỏi lại chuyện ấy ngẫm nghĩ một hồi rồi phán rằng:

- Binh khí của thần sư không phải như đồ phạm tục, dầu một trăm mười mấy người rình nó cũng không nổi. Huống chi trẫm ở thành này đã năm đời, chẳng phải trẫm dám khoe mình, thiết trẫm cũng có danh hiển, xa gần đều biết. Những thợ thầy quân dân trong thành đều sợ phép trẫm; chắc chúng nó không dám dễ người, xin thần xét lại!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Chẳng xét lại làm chi cũng đừng nghi ngờ thợ rèn tội nghiệp! Vậy chớ nội bốn phía thành này biết núi nào có yêu quái không?

Ngọc Hoa Vương phán rằng:

- Thần sư hỏi lời ấy thật là đúng lý. Tại thành này phía Bắc, có một hòn núi Báo đầu, trong núi này có động Hồ khẩu, nghe đồn trong động ấy có tiên, và có hùm beo yêu quái. Trẫm chưa tìm ra gốc ngọn, không biết nó là vật gì.

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Thôi đừng nói nữa chắc là giả ở động ấy ăn trộm rồi!

Bát Giới và Sa Tăng, ở đây giữ thầy cho kỹ, đặt Lão Tôn đi dò.

Nói rồi hú một tiếng rồi biến mất, đi đã tới núi Báo Đầu, đứng trên đánh ngó xuống, thấy có yêu khí bay lên.

Khi ấy Tôn Hành Giả đương ngó lắng xăngxảy nghe núi có tiếng nói chuyện, ngó ngoái lại thấy hai con yêu đầu chó sói, đương nói chuyện với nhau, và nói và đi qua hướng Tây Bắc.

Tôn Hành Giả nghĩ rằng:

- Chắc là loài yêu quái đi tuần núi, để Lão Tôn đi theo thử, nghe coi nó nói chuyện gì.

Nói rồi bắt ấn niệm chú, dủn mình biến ra con bướm bướm quạt cánh bay theo, gần tới đầu hai con yêu đó. Nghe chúng nói chuyện với nhau rằng:

- Nhị ca ôi! Đại vương ta mấy bữa rày may lắm, tháng trước đặt một nàng mỹ nhân, đem về động mười phần yêu dấu. Hồi hôm lại xí đặt ba món binh khí, thiết là báu vô cùng, mai này dọn tiệc ăn mừng, gọi là đình ba hội chúng ta đều đặt hưởng nhờ.

Con yêu nọ đáp rằng:

- Chúng ta cũng có chuyện này nữa: Nay chúng ta lãnh hai mươi lượng bạc đem mua dê cùng lợn, chừng đến xóm Càn phương xuất một lượng mau ít ve rượu uống chơi, rồi mau đồ giá ít tính nhiều thì ăn chẹt đôi ba lượng nữa, ấy là tiền lời vô có chúng ta mua miên y mà bận, cũng qua cái tiết này, chớ mùa đông lạnh lùng, áo mỏng chịu không thấu .

Con yêu nọ cười rằng:

- Không phải chúng ta bất nghĩa với chủ, bởi đói lạnh mới sanh gian .

Hai đứa cười cười nói nói, không hay con bướm bướm kín bay trên đầu.

Tôn Hành Giả nghe nói làm hội đình ba thì trong lòng mừng lắm muốn giết hai con yêu đó, ngặt tay không chẳng biết làm sao, trong bụng tính kế rồi bay ra trước, đợi hai đứa đi tới.

Tôn Hành Giả hiện nguyên hình phun một cái phép định thân hai con yêu đứng trơ trơ như trời trồng, cựa quậy khôngặng Tôn Hành Giả vật hai con yêu xuống lật lưng lấy hết hai chục lượng bạc, và thấy trong lưng hai đứa có buộc hai cái đinh bài, một cái đề rằng:

- Điều toàn cổ quái, một cái đề rằng: Cổ quái điều toàn.

Tôn Hành Giả lấy bạc và hai cái đinh bài bay về vương phủ mà thuật chuyện lại.

Khi ấy Tam Tạng và Ngọc Hoa Vương khen thắm.

Bát Giới cười rằng:

- Chắc nó thấy bửu bối của tôi hào quang sang lắm nên mới mua tam sanh làm hội đình ba, nay mới tính làm sao mà lấy lại?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta đã tính kế như vậy: Hai chục lượng bạc này phân phát cho thợ rèn vì nói oan cho chúng nó, còn Điện hạ phải kiếm ít con lợn đem ra đây, Bát Giới ngươi biến làm Điều toàn cổ quái, ta biến thành Cổ quái điều toàn. Còn Sa Tăng giả làm người bán dê bán heo, ba anh em ta đồng hè vào động, thừa cơ đoạt binh khí lại, đập yêu quái chết hết mà trừ hại cho đời, sẽ trở về lo việc thỉnh kinh chớ kéo trễ .

Sa Tăng cười rằng:

- Mưu ấy cao lắm, hay biết chừng nào, đi cho mau mau, kéo chúng nó gặp hai con quái bị định thân ắt là lậu sự .

Ngọc Hoa Vương truyền đem dê heo ra lập tức.

Khi ấy ba anh em từ giã Tam Tạng và Ngọc Hoa Vương đồng ra ngoài thành mà biến hóa. Bát Giới nói:

- Đại ca ôi, tôi chưa thấy Điều toàn cổ quái ra thế nào, biết làm sao mà biến làm cho nó đặng?

Tôn Hành Giả nói:

- Khó gì ngươi cứ việc niệm chú, ta giúp sức cho, vì ta cố ý nên coi cho kỹ lắm .

Bát Giới y lời niệm chú Tôn Hành Giả thổi trên mắt Bát Giới một hơi, biến ra giống Điều Toàn cổ quái.

Tôn Hành Giả đưa hai đỉnh của Điều Toàn cổ quái cho Bát Giới buộc sau lưng, còn Hành Giả đem cái đỉnh bài của Cổ quái điều toàn, rồi niệm chú dùn mình biến ra Cổ quái điều toàn ngó Bát Giới mà cười ngất!

Bát Giới cười rằng:

- Đầu heo rừng cũng như đầu cho sói có xấu gì mà cười!

Còn Sa Tăng giả làm kẻ bán lợn bán dê, lừa dê lợn đi theo Tôn Hành Giả với Bát Giới. Đi mới tới chơn núi gặp một con tiểu yêu mặt xanh lông đỏ cặp nách một hộp sơn đựng thơ .

Tiểu yêu thấy Tôn Hành Giả liền đón mà hỏi rằng:

- Cổ quái điều toàn, hai đứa bây mới về hay sao? Muaặng bao nhiêu heo dê đó?

Tiểu yêu ấy nói rằng:

- Ta đi qua núi Trước tiết, mời lão đại vương, ngày mai đi phỏ hội .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Mời hết thầy mấy người?

Tiểu yêu ấy nói:

- Mời lão đại vương ngồi trước rồi kế đại vương mình, phỏng chừng bốn chục người .

Tôn Hành Giả bảo đưa thiệp coi thử.

Tiểu yêu ấy dở hộp lấy thiệp đưa ra trong thiệp đề như vậy: Ngày mai dọn tiệc rượu ăn mừng hội đình ba, nên kính mời ông ngồi xe qua núi đàm đạo, xin đừng bỏ lòng tôi, tôi rất cảm ơn.

Thiệp này kính dựng cho Tổ ông Cửu linh ngươn thánh, lão đại nhơn.

(Môn hạ tôn, Huỳnh sư thiệp thỉnh) Tôn Hành Giả xem rồi, liền trả thiệp cho tiểu yêu ấy. Tiểu yêu ấy để lá thiệp vào hộp, đi thẳng qua hướng đông nam, là chỗ núi Trước Tiết.

Khi ấy Sa Tăng hỏi rằng:

- Trong cái thiệp nói chuyện chi đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Trong thiệp mời ăn hội đình ba. Cái người đứng thiệp mời xưng là cháu, họ Huỳnh tên Sư, mời ông nó là Cửu linh ngươn thánh .

Sa Tăng cười rằng:

- Nó xưng hiệu Huỳnh sư, chắc là Kim mao sư tử thành tinh. Song chẳng biết Cửu linh ngươn thánh là con yêu gì đó .

Bát Giới nghe nói, cười rằng:

- Lão Trư đã gặp mỗi hàng rồi .

Tôn Hành Giả hỏi rằng:

- Làm sao mà gặp mỗi hàng .

Bát Giới nói:

- Lời tục ngữ rằng:

- Lại mầu trư, chuyên can Kim mao sư tử cứ theo lời ấy thì nó là mối hàng của tôi .

Ba người và nói và cười, lừa heo dê gần tới động Hồ khẩu.

Ngó thấy một lũ yêu tinh lớn có nhỏ có, đương giỡn dưới cột cây.

Xảy nghe Bát Giới hề hụi lừa heo dê đến.

Lũ yêu ấy áp lại, đưa bắt heo, đưa bắt dê, đều trói mèo lại hết.

Nói về chúa yêu trong động, nghe tiếng om sòm đằng trước, liền bước ra dằng trước hỏi rằng:

- Hai đứa đã về mau đặt bao nhiêu heo đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Chúng tôi mua tám con heo và bảy con dê, cộng mười lăm con. Tám con heo hết mười tám lượng còn bảy con dê hết chín lượng, cộng lại hai mươi lăm lượng. Hồi trước tôi lãnh có hai chục lượng bạc, hãy còn thiếu năm lượng. Nên người chủ dê heo đây đi theo mà lấy thêm bạc .

Chúa yêu nghe nói liền kêu tiểu yêu bảo đem năm lượng bạc mà trả cho người ấy đem về.

Khi ấy Tôn Hành Giả sợ Sa Tăng đi về thiếu người trợ chiến nên kiếm cớ nói rằng:

- Người khách này, một là theo lấy bạc heo dê, hai là đi theo coi hội luôn thể .

Chúa yêu nổi giận mắng rằng:

- Thằng Cổ quái điều toàn thiệt đáng ghét quá, dạn mau giống gì thì mua giống nấy, ai bảo mi nói với chúng hội cùng không hội làm chi?

Bát Giới thưa rằng:

- Chúa công đặt bửu bối là vật báu trong đời, xấu xa chi mà giấu thiên hạ .

Chúa yêu nạt một tiếng rồi nói rằng:

- Còn thằng Điều toàn cổ quái này cũng vô ích lắm, nguyên bửu bối ấy ta xin đặt thành Ngọc Hoa, nên người này ngó thấy về nói lưu truyền, vua Ngọc Hoa đến nhìn thì bất tiện lắm!

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Chúa công lo chi việc ấy, người này ở lại xóm Càn phương, cách thành Ngọc Hoa xa lắm, lẽ nào lại tìm đến đó mà thuật chuyện hay sao? Vả lại người này chưa ăn cơm, hai đứa tôi cũng đói bụng, sẵn cơm sẵn rượu, đãi người một bữa rồi sẽ bảo đi về .

Nói chưa dứt lời, thấy Tiểu yêu đem ra năm lượng bạc đưa cho Hành Giả .

Tôn Hành Giả trao bạc cho Sa Tăng mà bảo rằng:

- Khách nhơn cất bạc, rồi vào động ăn cơm với chúng tôi .

Khi ấy ba người vào trong động, chúa yêu theo sau lưng Sa Tăng.

Ba anh em thấy đình ba dựng chính giữa, hào quang chiếu sáng muôn bề. Còn phía tả

dựng kim cô bảng, bên hữu dựng bửu trượng.

Chúa yêu chỉ đình ba nói với Sa Tăng rằng:

- Khách nhơn ôi! Cái đình ba dựng chính giữa chiếu hào quang sáng lòa muốn coi thì coi cho biết, song dặn một điều phải nhớ, nhứt là đừng nói với ai?

Sa Tăng dạ dạ.

Lời tục ngữ nói: "Vật kiến chủ, tắt đình thủ. Nghĩa là: Cửa gặp chủ, phải lấy đã. Bát Giới thuở nay tánh lỗ mãng đã quen, nên ngó thấy đình ba thì nhảy lên lấy liền hiện nguyên hình đập đại con yêu.

Còn Tôn Hành Giả giựt thiết bảng, Sa Tăng giựt bửu trượng đều hiện nguyên hình, ba anh em đồng đánh chúa động.

Chúa động hoảng kinh chạy ra sau vườn lấy một cây giáo vuông bằng đồng, cán dài lưỡi bén, xông ra đánh với ba người, hét lớn rằng:

- Chúng bây là giống gì, dám làm yêu mà cướp bửu bối của ta?

Tôn Hành Giả mắng rằng:

- Ngươi là súc vật, nên không biết chúng ta. Chúng ta là đệ tử Đường Tăng Tam Tạng, ở Đông Độ qua Tây Phương thỉnh kinh, đi ngang qua Ngọc hoa châu, Vương tử kính ta làm thầy xin dạy võ nghệ, nên coi binh khí ta mà làm kiêu, bảo thợ rèn, rèn cho giống in. Bởi có ấy nên để trong trại, bị ngươi lén ăn trộm của chúng ta, sao lại nói chúng ta ăn cướp? Đố ngươi chạy đâu cho khỏi, chúng ta đập một người ít cái cho biết chừng .

Nói rồi đập liền, chúa yêu đưa giáo đồng ra đỡ.

Ba anh em dụ lần ra cửa động, một con yêu cự với ba thầy sai tại núi Báo Đầu.

Giây lâu chúa yêu đánh không lại, liền hóa gió bay qua hướng Đông Nam.

Bát Giới muốn theo đuổi, Tôn Hành Giả cản rằng: Để cho nó chạy, lời cổ ngữ có nói: Cùng khấu mặt truy (1) cứ chặn ngõ về của nó .

Bát Giới không dám cãi lời, ba anh em đồng tới cửa động, đồng chết hết nội lũ tiểu yêu.

Tôn Hành Giả thu hết đồ tế nhuyễn và đem thầy các thú yêu đã hiện hình, để theo bày dê, bày heo đó.

Bảo Sa Tăng , Bát Giới kiếm chà bôi củi khô, chất xung quanh động mà đốt.

Xong rồi đem dê heo và các thầy thú về thánh, thì cửa thành còn mở.

Ngọc Hoa vương và ba vương tử đương ngồi đàm đạo với Tam Tạng tại Bộc Sa đình, cho người coi chừng mãi, xảy thấy anh em đem heo dê về và nhiều thầy thú rừng, với đồ tế nhuyễn, bỏ đầy đất rồi kêu lớn rằng:

- Sư phụ ôi! Chúng tôi đã đắc thắng về đây .

Tam Tạng mừng rỡ, ba vị Vương tử đồng lay mừng thầy và hỏi rằng:

- Chẳng hay đồ ấy ở đâu?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Mấy con thú rừng ấy đều thành tinh thành quỷ còn chúa yêu là sư tử lông vàng, bị chúng tôi thâu bình khí lại đánh đuổi, nó chống cự với chúng tôi tới tới, nó thua đã chạy mất rồi, chúng tôi không đuổi theo, để phá động và giết lũ tiểu yêu đem thầy về và đồ tể nhuyển đó .

Khi ấy Ngọc Hoa Vương nghe nói nửa mừng nửa lo: Mừng là thắng trận đã về, lo là lo yêu tinh báo oán.

Tôn Hành Giả nói:

- Thiện tuế hãy yên lòng, tôi đã tình rành lắm. Nhứt định giết cho sạch yêu quái rồi mới đi thỉnh kinh; thì khỏi lo hậu hoạn. Hồi đứng bóng chúng tôi có gặp tiểu yêu đi thỉnh Cửu Linh Nguơn Thánh . Hồi nầy yêu tinh bại tẩu, chắc chạy về động ông nó là Cửu Linh Nguơn Thánh đang viện binh mà đánh với chúng tôi. Chắc là rạng ngày tìm đến báo cứu; sẵn dịp ấy chúng tôi sẽ giết nó mà trừ hậu hoạn .

Ngọc Hoa Vương tạ ơn, kể dọn cơm chay bốn thầy trò ăn uống rồi, đồng đi ngủ hết thầy.

Nói về chúa yêu bại tẩu chạy qua hướng Đông Nam. Nguyên trong núi Trước tiết, có động Cửu khúc bàng hoàng.

Trong động ấy Cửu Linh Nguơn Thánh, là ông nó. Đêm ấy chúa yêu chon không ngừng gió, bay tới canh năm mới tới động Cửu khúc bàng hoàng, đứng ngoài gõ cửa. Tiểu yêu ngó thấy biết là Huỳnh sư đến, liền mở cửa tức thời, Huỳnh sư vào động thấy mặt Lão yêu, liền cúi đầu làm lễ, tủi thẹn khóc ròn!

Lão yêu hỏi rằng:

- Hiền tôn, hôm qua cháu sai thằng mặt xanh đem thiệp mời ta, sáng nầy ta tính đi phó hội cho sớm, vì có nài mi lại đến đây mà khóc than thảm thiết?

Huỳnh Sư quì lạy, rồi thuật hết các chuyện.

Lại thưa rằng:

- Song chẳng biết ba hòa thượng ấy tên chi mà có tài nghề lắm? Tiểu ôn một mình đánh không lại chúng nó. Xin Tô gia giúp sức trợ chiến, bắt Hòa Thượng ấy báo cứu cho cháu, vậy mới gọi ông thương cháu .

Khi ấy Cửu Linh Nguơn Thánh nghe Huỳnh Sư nói như vậy, ngồi làm thỉnh ngẫm nghĩ một lát, liền cười rằng:

- Phải rồi, phải rồi, ông rõ biết chúng nó, bởi hiền tôn làm nên chọc nhảm lũ ấy!

Huỳnh Sư hỏi rằng:

- Ông biết nó là ai?

Cửu Linh Nguơn Thánh nói:

- Cái người mở dải tai lớn là Trư Bát Giới, còn cái người mặt đen hầm là Sa hòa thượng, hai người ấy bởi tâm thường. Còn cái người mặt có lôngmở nhọn như Thiên Lôì gọi là Tôn Hành Giả; con khi ấy thiệt là thần thông quảng đại; năm trăm năm trước nó đánh với Thiên cung, mười vạn binh trời bắt nó không đặng, nó là quỷ hay thầy lay, một vị thần hay sanh sự, cháu chọc nó làm chi? Thôi thôi, để ta đi với cháu bắt nó và Ngọc Hoa Vương về đây mà báo cừu cho cháu .

Huỳnh Sư nghe nói, cúi lạy tạ ơn.

Khi ấy Cửu Linh Nguơn Thánh liền đòi sáu đứa cháu: Điều sư, Tuyết Sư, Toan Nghê sư, Bạch Trạch Sư, Ngân Lý Sư, Bát Trượng Sư.

Sáu con sư tử ấy đều cầm khí giới, Huỳnh Sư nổi gió dẫn các sư tử bay qua núi Báo đầu, nghe hơi khói vô lỗ mũi khét nghẹt, lại có tiếng khóc than.

Coi cho kỹ thì là Điều toàn Cổ Quái và Cổ Quái Điều Toàn, đồng kêu chúa công mà khóc, Huỳnh Sư lại gần nạt và hỏi rằng:

- Người là Cổ Quái Điều Toàn thiệt, hay là Cổ Quái Điều Toàn giả?

Cổ Quái Điều Toàn và Điều Toàn Cổ Quái đồng quỳ lạy khóc rằng:

- Chúng tôi có giả ở đâu! Hôm qua chúng tôi có lãnh bạc đi mua heo dê, đi mới đến phía Tây, gặp hòa thượng mặt có lông, mở nhọn như Thiên Lôì, nó phun chúng tôi một cái, chúng tôi á khẩu nói không ra, cong cẳng đi không đặng, nó mở đĩnh bài, lại lấy túi bạc, hai đứa tôi hôn mê đến bây giờ mới tỉnh mà đi đặng, đều trở về động thấy khói lửa mịt mù, nhà cửa cháy hết, không thấy chúa công và các vị đầu mục, nên động lòng ngồi đây khóc khan, không biết ai đó đốt động .

Huỳnh Sư nghe nói sa nước mắt như tuôn, té xuống la lớn rằng:

- Quân bạc ác lắm thay, nỡ nào độc thủ đốt động ta, chắc mỹ nhơn cũng bị thêu mà chết, đốt chết hết cả nhà không còn đứa con đỏ, tức chết đi mà thôi .

Nói rồi vật mình như chết.

Khi ấy Cửu Linh Nguơn Thánh bảo Mao sư kéo Huỳnh sư đến trước mặt mà an ủi rằng:

- Hiền tôn ôi, việc đã đến nước này có liệu mình cũng vô ích, hãy dưỡng sức cho mạnh, đến thành bắt Hòa Thượng mà báo cứu .

Nói rồi cùng nhau nổi gió trốt đùng đùng, phun khói đen mịt mịt, đi tới đâu dân cũng hãi kinh đều bỏ nhà dắt vợ con chạy vào thành, và vào vương phủ báo tin lập tức.

Lúc ấy bốn thầy trò Tam Tạng và Ngọc Hoa Vương đang ăn cơm sớm mai tại Bộc Sa đình, ngó thấy quân phi báo, Ngọc Hoa Vương bước ra hỏi chuyện chi?

Các quan tâu rằng:

- Một bầy yêu phun khói nổi giông tới đây, nên cát bay đá chạy chúng nó gần tới thành rồi!

Ngọc Hoa Vương hãi kinh thất sắc phán rằng:

- Bây giờ tính làm sao?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Xin thiên tuế an lòng, ấy là yêu tinh ở động Hồ Khẩu, hôm qua nó bại tẩu về hướng Nam, chắc nó hiệp lỏa với Cửu Linh Nguơn Thánh chỉ đó, nên kéo đến đây mà làm lung. Để chúng tôi đi ra giao chiến, còn thiên tuế truyền đóng cửa bốn phía, dựng cờ xí, chong khí giới, phát pháo vang trời .

Tam Tạng, Ngọc Hoa Vương, với ba vị Vương tử đồng lên lầu ngó xuống coi thử. Còn ba em Tôn Hành Giả dặn dò Ngọc Hoa Vương và Tam Tạng, xin đừng kinh hãi dặn rồi ba anh em đồng cầm binh khí nhảy lên mây đón yêu tinh mà đánh.

Hết Hồi 89 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân
[Xem Hồi 90](#)